

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2000/78 Mo

in de klacht nr. 182.99

ingediend door:

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft met ingang van 2 mei 1997 bij verzekeraar een w.a.-/beperkt cascoverzekering gesloten voor zijn auto. In het op 1 mei 1997 gedateerde, door klager ondertekende aanvraagformulier voor de verzekering heeft klager de vragen "Is één van de bestuurders ooit een verzekering geweigerd, opgezegd of zijn ooit speciale condities gesteld" en "Heeft één van de bestuurders de laatste 5 jaar schade aan een motorrijtuig gehad of daarmee schade toegebracht" beide met "nee" beantwoord.

De klacht

Op 10 januari 1999 is klagers auto gestolen. Verzekeraar heeft klagers schademelding in behandeling genomen en heeft vervolgens klager bericht dat klager bij het aangaan van de verzekering vragen over zijn schadeverleden/opzegging door een verzekeraar niet of onvolledig beantwoord zou hebben.

Klager meent geheel te goeder trouw gehandeld te hebben omdat de eerdere opzegging niets van doen had met een schadegeval. Ook al zou hij -strikt formeel gezien- onjuist gehandeld hebben, dan nog wordt hij ten onrechte dubbel gestraft, namelijk:

- a) mist hij de vergoeding voor zijn schade ad f 22.750,= wegens diefstal van de auto;
- b) krijgt hij niet de door hem betaalde premies terug;

c) wordt hij ook nog op de "zwarte lijst" geplaatst als zijnde "oplichter". Klager vindt dat dan ook niet gesproken kan worden van een redelijk handelend verzekeraar (met name niet ten aanzien van de punten b en c).

2000/78 Mo

Het standpunt van verzekeraar

Tijdens de behandeling van de onderhavige diefstalschade is verzekeraar gebleken dat klager het aanvraagformulier voor de autoverzekering niet naar waarheid heeft ingevuld. Met name de vragen omtrent het schadeverleden en eerdere opzegging door een verzekeraar zijn door hem niet naar waarheid beantwoord. Juist deze zogenaamde "gewetensvragen" zijn van essentieel belang voor een juiste inschatting van het aangeboden te verzekeren risico. De stelling dat klager geheel te goeder trouw gehandeld zou hebben omdat de eerdere opzegging niets van doen had met een schadegeval kan verzekeraar niet onderschrijven. De vraagstelling op het aanvraagformulier is zodanig dat elke opzegging door een verzekeraar door de aanvrager dient te worden gemeld.

In zijn brief van 10 juni 1999 aan klagers advocaat is verzekeraar uitvoerig ingegaan op de door hem geconstateerde feiten, die aanduiden dat het aanvraagformulier niet naar waarheid is ingevuld. De brief vermeldt dat klager, in de jaren 1993 tot en met 1996, in ieder geval vier maal een autoschade heeft geclaimd en voorts dat een vorige autoverzekeraar op 26 juli 1996 een clause heeft geplaatst op klagers autoverzekeringsspolis en deze verzekering op 5 november 1996 heeft beëindigd naar aanleiding van het aantal kentekenmutaties/objectwijzigingen. Hierna zijn namens klager geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gebracht die een ander licht op de zaak werpen. Om die reden blijft verzekeraar van mening dat hij terecht de schadeclaim van klager heeft afgewezen met een beroep op artikel 251 Wetboek van Koophandel.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd. Klager benadrukt nog dat al zou verzekeraar formeel in zijn recht staan om schadevergoeding te weigeren, het gelet op alle omstandigheden van het geval in redelijkheid te ver voert om klager ook nog eens de premieruggave te weigeren en hem bovendien op de zwarte lijst te plaatsen. Zulks kan niet anders dan als een disproportionele sanctie worden beschouwd.

Het oordeel van de Raad

1. Verzekeraar heeft, onweersproken door klager, aangevoerd dat klager, in de jaren 1993 tot en met 1996, in ieder geval vier maal een autoschade heeft geclaimd en voorts dat een vorige autoverzekeraar op 26 juli 1996 een clause heeft geplaatst op klagers autoverzekering waarin klager erop werd gewezen dat bij een eerstvolgende objectwijziging de mogelijkheid zou bestaan dat de verzekering beëindigd zou worden en deze verzekering op 5 november 1996 heeft beëindigd naar aanleiding van het aantal kentekenmutaties/objectwijzigingen.

Klager heeft de daarop gerichte, hierboven onder "Inleiding" vermelde vragen in het aanvraagformulier voor de bij verzekeraar gesloten motorrijtuigverzekering ontkennend beantwoord.

2. Gelet op het onder 1 vermelde is verdedigbaar het standpunt van verzekeraar dat klager zich heeft schuldig gemaakt aan verzwijging als bedoeld in artikel 251 WvK. Verdedigbaar is voorts dat verzekeraar, als voormelde vragen naar waarheid waren beantwoord, als redelijk handelend verzekeraar de verzekering niet of niet op

2000/78 Mo

dezelfde voorwaarden zou hebben gesloten. Verzekeraar heeft dan ook door aan klager schadevergoeding ter zake van de ontvreemde auto te ontzeggen, door met een beroep op het ontbreken van goede trouw ter zake van de verzwijging aan klager premierrestitutie te ontzeggen en door de opzegging te laten opnemen in het Systeem Vertrouwelijke Mededelingen en Malusregistratie van het Verbond van Verzekeraars, de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 3 juli 2000 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. E.M. Dil-Stork en Mr. W.R. Veldhuyzen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)